

Kiihkeän kuuma
romaani vahvoista naisista,
salaisuuksista ja
skandaaleista

SIMONA WSOY
AHRNSTEDT
VAIN YKSI
SALAISUUS

Simona Ahrnstedt Vain yksi salaisuus

Suomentanut Virpi Vainikainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
En enda hemlighet

© 2015 SIMONA AHRNSTEDT
First published by Bokförlaget Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

SUOMENKIELINEN LAITOS © VIRPI VAINIKAINEN JA WSOY 2019
ISBN 978-951-0-43071-2
PAINETTU EU:SSA

I

Alexander De la Grip ei herätessään oikein tiennyt, missä oli. Valosta päätellen oli aamu, mutta missä maassa ja missä kaupungissa sekä kenen seurassa viime yö oli vietetty, oli sumun peitossa.

Mikä ei ollut lainkaan tavatonta.

Hän teki pikaisen tilannearvion. Alasti. Vieraassa sängyssä. Krapulassa, ei tosin pahoin. Hän hapuili puhelintaan. Vasta kahdeksan, hän luki näytöltä, mutta tunsi olevansa virkeä. Säännöllisen pämpäämisen hyviä puolia oli toleranssi: seuraavana päivänä pystyi olemaan suhteellisen pirteä. Vaikka eilisiltana – hiljalleen palaavien muistikuvien mukaan – oli-kin kulunut samppanjaa ja drinkkejä, eri naisten seurassa eri yökerhoissa.

Ja nyt hän oli täällä, missä lie. Alexander kaiveli muistiaan. Chelseasta oli jatkettu Meatpackingiin, mutta sen jälkeen muistikuvat sumenivat. Hän hieroi sänkeään. Perhana, tänään piti lentää Tukholmaan. Kohtaamaan jos ei demonejaan niin ainakin perhettään.

Hän hivuttautui sängystä, missä edellisen yön seuralainen nukkui sikeästi. Pitkät hiukset hajallaan tyynyllä, ihoa kultasi kevyt rusketus. Alexanderin katse viivähti paljaassa selässä. Tyttö oli tuntunut mukavalta eilen siellä kattoterassilla, missä flirtti oli alkanut. Seksikkäältä sellaisella puuhakkaalla tavalla, joka oli tyypillistä New Yorkiin onneaan etsimään saapuneissa nuorissa naisissa. Ruotsalainenkin vielä. Yllättävän määrätietoinen. Kerrassaan vastustamaton ässävika. Liian nuori

hänelle, jos sellaiseen halusi takertua. Parissakymmenissä, suurisilmäinen ja nauravainen. Katseessa hiven häikäilemättömyyttä, josta hän ei eilisessä humalatilassaan ollut jaksanut huolestua, mutta joka nyt tunki mieleen.

He olivat tavanneet Romeon ravintolassa ja alkaneet jutella. Tyttö oli ollut terävä, sukkela ja välitön, joten juttelu oli johdannut vääjäämättä pidemmälle. Tytön nimi oli jotain periruotsalaista. Linda tai Jenny, ja ammatiltaan hän oli... Alexander pinnisti muistiaan samalla kun etsi vaatteitaan. Toimittajako? Ei nyt sentään. Alusvaatteet ja housut löytyivät, hän veti ne ylleen ja paikansi sitten paidan, nahkatakkin ja kengät. Opiskelija. Malli. Ei, ei kumpaakaan. Mallin mitoissa tyttö kyllä oli, mutta sellainen kuva Alexanderille oli jäänyt, että työssä vaadittiin muutakin kuin pitkät sääret ja syömishäiriö. Alexander tunki puhelimen taskuun, varmisti, että lompakko oli tallessa, veti peittoa tytön selän peitoksi ja suuntasi ovelle. Avasi sen hiljaa ja oli kohta kadulla, missä hän jäi katselemaan ympärilleen. Aivan niin, Brooklynissahan tyttö asui. Hän laski aurinkolasit silmilleen ja koetti orientoitua. Brooklynin paremmalla puolella selvästikin. Hän osti kahvia ja alkoi tähyttää taksia.

Onneksi he olivat päätyneet Jessican kämpille (Jessicahan se olikin!) eivätkä hänen luokseen, vaikka kotiin olikin nyt matkaa. Hän kyllä toi naisia mielellään myös omaan kotiinsa. Hän rakasti Upper West Siden huoneistoaan, jonka yllinen tyyli, ikkunoista leviävä Manhattan-näkymä ja alaovella päivystävät portieerit tekivät yleensä vaikutuksen blaseerautimpaankin yövieraaseen. Tänään piti kuitenkin pakata, ja tämä oli ollut yhden yön juttu heille kummallekin. Silloin oli kätevintä, kun saattoi vain liueta aamuun.

Puhelin soi, kun hän oli astumassa taksiin. Hän katsoi ruutua, tunsu olonsa huonoksi kuten aina tämän henkilön soittaessa ja hylkäsi puhelun. Hänhän oli jo melkein matkalla Tukholmaan, ja mitä pidempään äidin kanssa keskustelemista pystyi välttämään, sen parempi.

Seuraavan kerran puhelin soi Brooklyn Bridgellä. Nyt ruudulla luki 'Romeo' ja Alexander vastasi iloisesti »*Talk to me baby*» samalla kun katseli maisemia. New Yorkissa oli ollut kevät jo pitkään, kirsikat ja tulppaanit kukkivat. Aamu-liikenne oli vielä kevyttä, ja kahvi tuntui huuhtelevan yön räsytysten rippeetkin.

»Halusin vain varmistaa, että kaikki on hyvin», sanoi Romeo Rozzi, italialaisena ihmelapsena läpi lyönyt kokki, kansainvälinen ravintola-alan julkkis ja Alexanderin paras ystävä.

»Miksi ei olisi?»

»Olit aika tinassa lähtiessäsi eilen.»

»Silloinhan minä olen parhaimmillani», Alexander vähäteli. »Satutko muuten tietämään, mitä hän tekee? Tämä seuralaiseni.»

Romeo huokasi kuuluvasti toisessa päässä.

»Etkö sinä muista? Minä kyllä varoitin, sanoin monta kertaa.»

»Ai niin, blogistihan se oli, eikö?»

»Iso juorublogi. Yksi pahimpia. Sinä lupasit antaa hänelle kirjoittamisen aihetta. Annoitko?»

Alexander yhdisteli muistamiaan palasia estottoman ruot-sittaren kanssa viettämästään yöstä. Muisteli, mitä kaikkea tämä oli kyselty ja mitä kaikkea he olivat kokeilleet.

»Saatoin antaakin», hän vastasi

»Hän tavoittelee klikkiennätystä. Minä varoitin. Kävi kiinni kuin ohjus heti kun näki sinut. Haluatko että panen sille stopin? Tunnen ihmisiä, joille voi puhua.»

Alexander tunnusteli, liikuttiko häntä suuntaan tai toiseen joutua taas kerran otsikoihin, juorublogissa tai muualla.

»Vai tunnet sinä ihmisiä», hän sanoi, kun taksi saapui Central Parkin liepeille. »Jos nyt tulkitsen sinua oikein, niin koetetaan nyt vielä pitää mafia asioiden ulkopuolella. Ainakin toistaiseksi, jooko? Ei minua haittaa, touhutkoon jos haluaa.»

Toinen syvä huokaus. »Etkö sinä ota vakavasti mitään?»

»Totta kai otan. Biletys on minulle äärimmäisen vakava asia.»

»Tiedät mitä tarkoitan.»

Alexander vaikenä. Hän tiesi mitä Romeo tarkoitti.

Viimeiset puoli vuotta hänen biletöksensä oli saavuttanut aivan uudet kierrosluvut, ja välillä oli kuin hän olisi pyrkimällä pyrkinyt aina vain isompiin otsikoihin, ainoastaan jotta ne kantaisivat Eurooppaan asti ja vanhempien silmiin.

Viime syksynä hän oli seurustellut Zoe Taylorin kanssa. Pian lyhyen mutta kiihkeän suhteen jälkeen pop-ikoni oli julkaissut kappaleen nimeltä My Favorite Swede, joka oli rikkonut jotain ennätyksiä Spotifyssa. Kertoiko laulu varsinaisesti Alexanderista oli jäänyt avoimeksi, mutta ei Zoe, yksi maailman kuuluisimmista naisista, ollut sitä kieltänytään, ja media oli jahdannut Alexanderia kuin eläintä. Nyt Zoe seurusteli jo henkivartijansa kanssa, mutta My Favorite Swede keikkui yhä kaikkien aikojen soitetuimpien kappaleiden kärkijoukossa.

»Alessandro. Olen huolissani sinusta. Oikeasti.»

Alexander tiesi, että Romeon huoli oli aitoa. Saattoihan se olla tottakin, että juominen, naiminen ja biletys olivat viemässä häntä kuilun partaalle.

Sitten taas toisaalta. Oliko se ihme, kaiken huomioon ottaen? Hän tuijotti auton ikkunasta. Keltaisia takseja, lehtikioskeja, ihmisiä. Katuja katujen perään.

Zoen jälkeen hänellä oli ollut muutama nainen ja sitten Lana, kiinteistöimperiumin perillinen. Heidän suhteensa oli kestänyt kokonaista kaksikymmentäkaksi päivää. Lana oli amerikkalaisen skandaaliperijättären perikuva, jonka romanssia ruotsalaisen jetsetprinssin kanssa oli reposteltu lehdissä rapakon molemmin puolin. Jos rehellisiä oltiin, Alexander ei muistanut heidän seurustelustaan juuri mitään. He olivat juhlineet tauotta alusta loppuun ja eronneet joulun alla

kaikessa sovussa, yhteisestä sopimuksesta. Lana oli lähtenyt jouluksi kotitalalleen Texasiin, kihlautunut siellä lapsuudenystävän kanssa ja mennyt naimisiin vain muutama viikko sitten. Alexander oli lähettänyt häälahjan. Hän oli onnistunut värväämään Broadwayn historian riettaimmaksi mainitun musiikalin esiintyjäkaartin melkein kokonaan, lennättänyt koko ensemblen Texasiin ja kustantanut hääväelle yksityisesityksen. Pelkistä miehistä koostuva seurue oli esittänyt musikaalin kohutuimman laulun kirosanoineen, seksiakteineen, rienauksineen kaikkineen. Mitä sulhasen syvästi uskonnollinen perhe oli pitänyt esityksestä (Alexander oli maksanut esittäjät laulamaan pelkkiin solmioihin ja pikkupöksyihin pukeutuneina), ei ollut tiedossa. Lana joka tapauksessa oli arvostanut jäynää, siitä hän oli varma. Melkein varma.

Omasta joulunvietostaan Alexander ei muistanut paljokaan. Oliko hän ollut Malediiveilla vai Seychelleillä? Epämääräisissä muistikuvissa oli alastomia naisia ja luksusveneitä. Vai liittyivätkö ne uuteenvuoteen?

Alexander hätkähti nykyhetkeen, kun auto kääntyi Upper West Sidelle.

»Olen kohta kotona. Voinko soittaa kunhan pääsen Tukholmaan?»

»Ai niin, sinähän lähdet tänään kotiin. Miltä tuntuu?»

Fucking mahtavalta.

Hän katsoi kelloa. Kohta yhdeksän. »Siltä että ryyppy olisi poikaa.»

»Se teidän prinssinne on muuten syötävän seksikäs. Hänelle olisi mukava laittaa ruokaa.»

»Mainitsen asiasta, jos satun prinssin kanssa kasvokkain», Alexander sanoi ja lopetti puhelun.

Alexander oli Newarkissa hyvissä ajoin, suihkunraikkaana, parta ajettuna ja puhtaissa vaatteissa. Kuljettaja otti tipin vastaan leveästi hymyillen, ja matkatavaroiden jättökin sujui

ongelmitta. Tällaiset asiat sujuivat Alexanderilta aina kuin tanssi. Hänen tarvitsi vain hymyillä tiskin takana istuvalle palveluhenkilölle, ja laukut lähtivät jouheasti hänen käsistään.

VIP-huoneessa hän iski silmää baaritiskiä miehittäväälle tanakkatekoiselle rouvalle, jonka tiukka asenne suli saman tien kampauksen kohenteluksi samalla kun vodka on the rocks ilmestyi sukkelasti Alexanderin eteen. Newyorkilaiset naiset olivat maailman vaikeimpia hurmata, mutta toistaiseksi Alexander oli onnistunut aina kun oli tosissaan yrittänyt. Hurmaaminen oli hänelle automaattista, ja siinä voittivat kaikki: hän sai palvelua ja palveluntuottajat hyvää mieltä.

Kun hänen porttinsa avattiin, päästi hän sylilapsen kanssa matkustavan äidin kohteliaasti edelleen ja nosti vanhemman rouvashenkilön matkalaukun lokeroon ennen kuin asettui omalle paikalleen. Ensimmäisen luokan hillityssä mukavuudessa hän tilasi ruokaa odottaessaan drinkin ja onnistui aterian jälkeen nukkumaan suuren osan lennosta. Hän matkusti Ruotsiin mieluiten juuri tällä lennolla. Ajoitus oli hänelle täydellinen, ja hän osasi juoda juuri sopivasti niin että sai unen päästä kiinni.

Kun kone aamuvarhaisella laskeutui Arlandaan, hänellä ei ollut univelkaa. Maahantulo sujui Ruotsin passin kanssa ripeästi, kuten myös matkatavaroiden vastaanotto (ensimmäisen luokan etuja sekin) ja pian hän viittoi jo taksille.

»Onpa kylmä», hän lausahti kuljettajalle, joka esitelmöi loppumatkan huhtikuun lämpötiloista ja aurinkotunneista. Säästä ruotsalainen jaksoi puhua aina. Esikaupungit vilisivät ohi. New Yorkissa Central Park oli ollut narsissi- ja tulppaanimerenä; täällä kevät ei ollut läheskään yhtä pitkällä. Hän ynähтели kuljettajan monologin lomaan. Hän kuunteli mielellään ihmisten puhetta ja hän piti Ruotsista, sen puhtaasta ilmasta ja rauhallisesta elämänmenosta. Ainoa, josta hän ei pitänyt, oli perhe. Niitä tapaamisia hän lykkäisi niin pitkään kuin mahdollista. Ehkä sunnuntain kastetilaisuuteen

asti. Hän oli onnistunut välttämään jokaisen perhekokoon-
tuisen syksystä asti. Näistä ristiäisistä ja häistä ei hänkään kui-
tenkaan halunnut olla poissa, joten nyt oli purtava hammasta
ja kestävä. Päivät hän omistaisi jetlagista toipumiselle, yöt
naisille ja viinalle, ja jossain välissä – ajatuskin uuvutti – pitäisi
tavata pankkiväkeä.

Roslagstull jäi taakse, ja he ajoivat Birger Jarlsgatanille.
Miten kapeilta ja siisteiltä kadut näyttivät. Ihmiset pukeutuivat
hyvin, vaikka kerjäläisiä oli masentavan paljon enemmän
kuin ennen. Stureplan ja finanssikortteli vilahtivat ohi. Baarit
ja yökerhot tuntuivat iskevän silmää ja toivottavan hänet ter-
vetulleeksi. Tämä oli aina ollut hänen lempiseutuaan. New
Yorkin, Bangkokin ja Lontoon biletyt saattoi välillä kyllästy-
tää, mutta Tukholmassa oli jotenkin toisenlaista. Tänä iltana
hän lähtisi ulos, hän päätti. Sitä hän tarvitsi.

Taksi pysähtyi Hotel Diplomatien eteen. Siellä Alexan-
der asui aina Tukholmassa käydessään. Nybrovikenin vedet
kimalsivat, ja auringon huumaamat ruotsalaiset käyskente-
livät rantakadulla jo kevätkuusteissa, koleudesta välittämättä.
Alexander tarttui yhteen matkalaukkuun ja jätti muut hen-
kilökunnan huoleksi. Hän jäisi maahan muutamaksi viikoksi
ja oli pakannut varautuen kaikkeen. Niin paljon kuin hän
Tukholmaa rakastikin, ei täältä tahtonut löytää säällistä
pöytäpöytä. Ei ainakaan sellainen joka arvosti huippu-
luokan räätäliä.

Hän kaivoi esiin ruotsalaisen setelin, antoi sen kerjäläis-
naiselle, häpesi hetken omantunnon turruttamisesta ja astui
hotellin aulaan. Nyt kun hänellä oli Ruotsissa sisarentytär,
pitäisi oikeastaan hankkia Tukholmasta asunto, hän ajatteli,
kuten oli ajatellut parikymmentä kertaa aiemminkin viime
kuukausien mittaan. Hän hymyili vastaanottovirkailijalle ja
työnsi tiskin yli viidensadan kruunun setelin heti kirjautu-
tuaan sisään. Tyttö punastui mutta otti tipin vastaan, selvästi
tietoisena siitä että kun Alexander De la Grip oli hotellissa,

jotkin säännöt lakkasivat pätemästä. Ja kun kerran oli pakko tavata perhettä, kannatti vapaudesta nauttia niin pitkään kuin suinkin.

Ei Alexander perhettään vihannut, ei varsinaisesti eikä kaikkia. Hänen suhteensa perheeseen oli vain... ongelmallinen. Eikä hän pitänyt ongelmista. Koko elämänsä hän oli itse asiassa tehnyt kaikkensa ongelmia välttääkseen, ja onnistunutkin varsin pitkälle. Hän kävi suihkussa, purki matkatavarat, otti lompakon ja puhelimen ja lähti kaupungille.

Käymään vain, tietysti, mutta eihän sitä koskaan tiennyt. Hän laski aurinkolasit silmille ja alkoi selata osoitekirjaansa. Ottakaa tai jättäkää, mutta Alexander De la Grip oli palannut kaupunkiin. Ja Tukholma rakasti häntä.

2

Isobel Sørensen väisti autoa ja pysähtyi Valhallavägenin valoristeykseen. Oli kylmä, mutta hän toivoi Nybroplanille pyöräilyn lämmittävän. Hän oli myöhässä Medpaxin kokouksesta ja polkaisi pyörän liikkeelle jo keltaisilla.

Hän lukitsi pyörän, riisui kypärän ja syöksyi portaat ylös. Toimistossa hän moikkasi Astaa, vastaanottovirkailijan ja sihteerin tehtäviä hoitavaa vapaaehtoista, ja näki sitten Blanche Sørensenin.

»*Bonjour maman*», hän sanoi, avasi takkinsa ja antoi äidille pikaisesti ranskalaiset poskisuudelmat.

»Sinä hikoilet», Blanche sanoi.

Isobel työnsi hiuksia taakse ja kuivasi otsaansa silmäillen samalla äitiään. Vaaleat hiukset kiilsivät kampaajan jäljiltä, ja Chanel-puku oli uusi, oletettavasti vuoden ensimmäistä mallistoa. Omaan ulkomuotoon tuhlaaminen ei vaivannut äidin omaatuntoa ollenkaan. »Sinä taas näytät hehkeältä, oletko tulossa kokoukseen?»

Äidistä ei koskaan tiennyt. Blanche oli toiminut Medpaxin puheenjohtajana ja kasvoina melkein kolmekymmentä vuotta. Vaikka hän oli jättänyt viralliset tehtävänsä kaksi vuotta aiemmin, oli hänen epävirallinen asemansa edelleen vahva, ja toisinaan hän halusi osallistua myös viikkopalaveriin.

Silloin ei kokous ollut koskaan tehokkain mahdollinen.

»Tulin vain hakemaan postia.»

Isobel tukahdutti helpotuksen huokauksen. Äiti oli aikoinaan ollut suurenmoinen ihminen – yhteiskunnallinen vai-

kuttaja ja intellektuelli – mutta viime vuodet olivat olleet...
kaoottisia.

»Isobel, tulithan sinä», tervehti Leila, Medpaxin pääsihteeriksi, joka saapui juuri vastaanottoon. Leilan tumma katse pyyhkäisi Blanchea ja musta kulmakarva kohosi. »Blanche, hauska nähdä. Taas.» Leila puhui käheällä äänellään ruotsia virheettömästi mutta sen verran murtaen, että persialaiset juuret paljastuivat.

»Päivää, Leila», Blanche lausui ynseästi.

Virallisen tarinan mukaan Blanche oli itse päättänyt vetäytyä myös Medpaxin toiminnasta jäädessään eläkkeelle Huddingen sairaalan ylilääkärin virasta. Oikeasti hallitus oli pakottanut hänet eroamaan. Hänestä oli yksinkertaisesti alkanut olla liikaa riesaa. Medpaxin silloinen toimistopäällikkö, Blanchen oikeana kätenä toiminut ikääntynyt nainen, oli tarttunut tilaisuuteen ja jäänyt helpottuneena eläkkeelle pelargoneja kasvattamaan. Hallitus oli käynnistänyt uuden vetäjän haun, ja kohta järjestöä emännöi persialaisen sotapäällikön ottein Leila Dibah, eikä mikään ollut niin kuin ennen.

52-vuotias psykologi, joka oli kerran Rioja-pullon ääressä tunnustanut Isobelille ottaneensa Medpaxin työntekijöiden vastaan rankanpuoleisen keski-ikäisen kriisin vallassa, oli muutamassa päivässä nimityttänyt itsensä pääsihteeriksi, käynnistänyt koko henkilökunnalle tarkoitettuja viikkopalaverit ja päässyt hyvään alkuun vuosikymmeniä muhineen, salailevasta ja itsevaltaisesta johtamistyylistä aiheutuneen sekasotkun perkaamisessa. Oli Leilan uurastuksen ansiota, että Medpax oli hiuksenhienosti läpäissyt hyväntekeväisyystoimintaa valvovan Insamlingskontrollin huomautuksista johtuneen erityistilintarkastuksen. Älykkään psykologin palkkaaminen oli osoittautunut neronleimaukseksi, vaikka hallitus oli kieltämättä vieläkin vähän pöllämystynyt uuden komennon edessä.

»Anteeksi että olen myöhässä», Isobel sanoi Leilalle, kun vanhemmat naiset olivat vaihtaneet hyytävät silmäyksensä. »Töissä oli yhtä kaaosta.»

Blanche ei sanonut mitään, mutta Isobel tiesi tismalleen, mitä äiti ajatteli. Että Isobel varta vasten hakeutui kaaokseen ja sai syyttää vain itseään, jos ei pystynyt käsittelemään sitä. Sanaton arvostelu oli Blanchen leipälaji.

Henri Pelletier, Isobelin äidinisä, oli perustanut Medpaxin vuonna 1984. Ensimmäinen pääkonttori oli sijainnut Pariisissa, ja järjestöllä oli vieläkin pieni toimipiste vanhassa vuokratalossa kaupungin laitamilla. Isobel oli käynyt siellä viimeksi talvella ja tavannut uneliasta pikku yksikköä pyörittävät kaksi naista, juonut ranskalaista kahvia ja kuunnellut kertomuksia vanhoista hyvistä ajoista. Henri-ukki oli ollut briljantti lääkäri, oman aikansa edistysmielinen, jolle »mustien» elinolosuhteiden parantaminen Ranskan silloisissa tai entisissä alusmaissa Afrikassa oli ollut sydämen asia. Humanitääriin avustusjärjestö Medpax oli hänen tarmonsensa ja omistautumisensa tulosta. Oli ollut itsestään selvää, että tytär seuraisi hänen jalanjäljissään, opiskelisi kirurgiksi ja ryhtyisi johtamaan Medpaxia. Isobelin päätös poiketa perheen viitoittamalta polulta erikoistumalla aivan toiselle lääketieteen alalle ja sitoutumalla toisenlaiseen toimintaan oli vieläkin räjähdysherkkä puheenaihe.

»Et ole myöhässä», Leila sanoi palauttaen Isobelin nykyyhetkeen. »Aloitamme vasta. Kiitos käynnistä, Blanche, hyvää jatkoa. Näkemiin.»

Raja oli vedetty ja Isobel pidätti henkeään. Blanchen ja Leilan yhteenotot olivat alkaneet jo laantua, mutta naisten väliset jännitteet olivat yhä lähellä pintaa ja kohtausten mahdollisuus aina ilmassa. Nyt Blanche kuitenkin tyytyi tarttumaan kirjekasaansa, lausui viileät hyvästit ja poistui mahonkisesta ovesta.

Leila tarkasteli yhä Isobeliala. Tummat silmät näyttivät nähneen ihmiskunnan vajavaisuuden jokseenkin kokonaan

eivätkä vieläkään osanneet päättää, oliko elämä komediaa vai tragediaa.

»Aloitetaanko?» Leila piti ovea auki kokoushuoneeseen, missä suurin osa Medpaxin pienestä ja enimmäkseen palkattomasta työvoimasta jo odotti. Asta seurasi heitä. Isobel kätteli osanottajat vuoron perään: Medpaxin talousvastaava Thea Nilsonin, kaksi valtiotieteitä opiskelevaa harjoittelijaa, joilla kummallakin oli lyhyiksi nyrhityt hiukset ja joiden kummankin nimi oli ilmeisesti Katarina, ja sinitukkaisen rouva von Fersenin, joka vastasi keräystoiminnasta ja kaikista lounas-, illallis- ja gaalatilaisuuksista, jotka olivat merkittävä (ja Isobelin mielestä aivan liian suuri) osa Medpaxin toimintaa. Isobel istuutui. Yleensä kokoustaminen oli hänen mielestään ajanhukkaa, mutta uudet viikkopalaverit olivat osoittautuneet yllättävän eloisiksi, ja nykyään Isobel odotti innokkaasti tilaisuutta tavata sukulaissieluja ja puhua avustustyöstä, kenttäprojekteista ja tulevaisuudesta.

Heidän joukkoonsa liittyivät vielä ponnaripäinen kirurgi Sven bootseissaan sekä Lin-Lin, kansanterveyden tutkija, jonka Leila oli onnistunut rekrytoimaan (tai kaappaamaan, näkökulmasta riippuen) Lääkärit ilman rajoja -järjestöltä. Sen jälkeen koko henkilökunta oli paikalla.

Leila alkoi käydä läpi esityslistaa ja Lin-Lin hamusi tarjolla olevia Marie-keksejä. Katarinat tekivät kuumeisesti muistiinpanoja, ja Isobel, joka ei ollut ennättänyt juoda koko päivänä, kurotti kohti vesikannua.

Kokous pui ensin työvuorolistaa ja kulueriä, mutta sitten keskustelu rönsyili avustustyön etiikkaan päätyäkseen lopulta kiivaaseen ajatustenvaihtoon Svenin ja Astan välillä. Isobel ilmaisi oman mielipiteensä aina kun sitä häneltä kovaan ääneen vaadittiin, ja hän tunsu kuinka pitkän työpäivän raskaudet väistyivät innostuksen ja uuden puhdin tieltä. Tätä hän rakasti. Intomielistä keskustelua. Oman toiminnan jatkuvaa tarkastelua.

Asta oli noussut pystyyn ja puhui posket hehkuen moraalista ja vastuusta. Isobel nyökytteli tukeaan. Kehitysapu ja kenttätyö ei saanut rajoittua rikkaiden valkoisten länsimaalaisten puuhasteluksi ja omantunnon lääkitsemiseksi.

»Me teemme nykyaikaista humanitääristä työtä», Asta sanoi. »Paikalliset asukkaat on nähtävä toimintakykyisinä ihmisyksilöinä.»

»Kokemusta tarvitaan kuitenkin myös, ja paljon», Sven sanoi.

»Isobel?» Asta kääntyi. »Etkö olekin samaa mieltä kuin minä?»

Isobel oli tietoinen omasta erikoisasemastaan. Heidän maailmassaan ihmisen arvo mitattiin komennusten määrällä ja kestolla, ja näillä kriteereillä hän oli omaa luokkaansa. Harvalla oli takanaan yhtä monta kenttätehtävää, ja jo se antoi hänen sanoilleen erityistä painoarvoa. Lisäksi jokainen Medpaxin työntekijä tiesi, että moraalilla ja etiikalla, niistä keskusteleminen ja niiden varjeleminen, olivat Isobelin sydäntä lähellä.

»Ei riitä, että haluamme tehdä hyvää. Meidän on myös toimittava oikein.»

Asta nyökkäsi, mutta Sven tuhahti.

»Aina ei ole itsestään selvää, mikä on oikein ja mikä väärin.»

Oikeastaan Isobel ymmärsi myös kirurgin kantaa. Joskus oli pakko valita väärän ja vieläkin vääremmän välillä. Montako ihmistä oli kuollut hänen silmiensä edessä Liberiassa? Montako lasta häneltä oli jäänyt pelastamatta, monenko hyväksi hän ei ollut voinut tehdä yhtään mitään? Se oli ollut kuin kiirastuli. Kenttätehtävissä ei ollut koskaan helppoa, kun toiminnan perusajatuksena oli hakeutua maapallon pahimpiin kolkkiin auttamaan niissä asuvia. Mutta Liberia oli ollut aivan omanlaisensa helvetti.

»Minusta meidän tulee miettiä tarkkaan, mitkä meidän vaikuttimemme ovat missäkin tilanteessa», hän sanoi. »On

helppo tehdä impulsiivisia päätöksiä sen perusteella, mikä milloinkin tuntuu oikealta. Täytyy kuitenkin ottaa huomioon myös päätöstemme pitkän aikavälin seuraukset.»

»Silloin voi joutua toimimaan vähän helvetin kylmästi.»

Isobel oli samaa mieltä. Rajaa järkevän ja epäinhimillisen päätöksenteon välillä ei aina ollut helppo nähdä, ja hän tunnusti auliisti sen olevan erityisen vaikeaa hänelle itselleen. Oliko Sven oikeassa? Tuliko ihmisestä kylmä, jos hänen sisäisen moraalin ja integriteetin rimansa oli korkealla? Sen kun tietäisi.

»Tästä päästään puhumaan tuonnempanakin», Leila sanoi Sveniä katsoen. »Ehkä sitten kun palaat Tšadista.»

Medpaxin suuruuden päivinä järjestöllä oli ollut kolme lastensairaala, yksi Tšadissa, yksi Kongossa ja yksi Kamerunissa. Vuosien mittaan sairaaloista kaksi oli siirtynyt oman maansa viranomaisten haltuun, mikä Isobelin mielestä oli erinomainen asia. Hän piti sen suuntaista kehitystä luonnollisena ja kannatettavana, mutta Blanchelle haltuunotot olivat olleet henkilökohtainen loukkaus. Kuten moni muukin asia. Joka tapauksessa järjestön vastuulla oli enää yksi lastensairaala. Sairaalan pyörittämisestä vastasi tšadilainen terveydenhuollon henkilökunta, vapaaehtoisilla ja satunnaisilla muiden avustusjärjestöjen kenttälääkäreillä vahvistettuna, mutta sitä hallinnoi Medpax. Sitten syksyn paikalla ei ollut ollut ketään Medpaxin työntekijää, mutta nyt Svenin oli määrä matkustaa Tšadiin, kartoittaa sairaalan tulevaisuudentarpeet ja laatia toimintasuunnitelma niiden täyttämiseksi.

»Siitä minun pitikin puhua», Sven sanoi vitkaan. »En voikaan lähteä.»

Kokouspöydän ympärille laskeutui hiljaisuus.

»Mikset?» Isobel kysyi lopulta. Hän yritti pitää äänensä syyllistämättömänä, mutta lastenlääkäreitä, joiden olisi mahdollista lähteä kenttätööhön Tšadiin, ei varsinaisesti kasvanut puussa. Hän oli itse käynyt paikan päällä syksyllä matkalla

Liberiaan, ja hän tiesi, että Sveniä tarvittiin sairaalassa. Jonkun oli pakko hallita kokonaisuutta.

»Vaimoni ei halua minun lähtevän.»

Leilan pää painui kallelleen. »Oletko varma?»

»Satavarma, valitettavasti. Minulle esitettiin uhkavaatimus, ja minun on pakko panna avioliittoni etusijalle.»

Kyyninen ääni Isobelin sisimmässä ihmetteli, miksi Sven, jonka tiedettiin maanneen jotakuinkin jokaisen tapaamansa naispuolisen sairaanhoitajan kanssa, halusi panostaa avioliittoonsa juuri nyt, mutta hän ei sanonut mitään. Kenttätehtävän vastaanottamisen täytyi olla vapaaehtoinen päätös.

Leila nyökkäsi. »Koetetaan etsiä toinen ratkaisu. Mutta minulla oli vielä yksi asia.» Hän otti vastaan ratkeamaisillaan olevan kansion, jonka Asta hänelle ojensi. »Meillä on ongelma erään lahjoittajan kanssa. Iso rahoitusongelma.»

Rouva von Fersen, keräysvastaava, joka tähän saakka oli istunut hiljaa hopeanvärisiä kynsiään tarkastellen, loi nyt totisen katseen kaikkiin osallistujiin. Leila jakoi taulukkoja sisältäviä papereita, ja Isobel silmäili omiaan. Hän rypisti otsaansa. Eihän hän mikään talousekspertti ollut, mutta...

»Jonkinlainen säätiö, ilmeisesti.» Hän nosti katseensa. »Onko se meille niin tärkeä? Yksi ainoa lahjoittaja?»

Leila nyökäytti päätään. »Nyt on. Sieltä on aina saatu huomattava summa, mutta yhtäkkiä lahjoitukset loppuivat. Kuten tiedätte, me menetimme useita lahjoittajia ennen kuin minä aloitin. Sen jälkeen monet hakemuksemme ovat jääneet tuloksettomiksi, emmekä ole pystyneet korvaamaan menetyksiä.»

Leila oli pelastanut sen mikä pelastettavissa oli heti kun oli päässyt ohjaksiin, mutta siitä ei päässyt mihinkään, että Blanche oli viimeisinä vuosinaan laiminlyönyt pahasti lahjoittajasuhteiden hoitamisen. Järjen tasolla Isobel tiesi hyvin, ettei hän itse ollut syyllinen, mutta silti häntä hävetti. Äiti oli vanhemmiten muuttunut aina vain kovemmaksi ja jäykemmäksi ja loukannut monia. Olisiko Isobelin pitänyt huomata,

miten huonosti asiat menivät? Jos Isobel olisi tehnyt niin kuin äiti oli tahtonut ja ollut enemmän mukana Medpaxin toiminnassa, olisiko hän voinut palauttaa asiat ajoissa oikealle uralle? Hän tuijotti puhtaaksi kuurattuja pisamaisia käsiään. Välillä tuntui että väärin meni teki niin tai näin.

»Tätä avustusta meillä ei ole varaa menettää. En edes tiedä, miksi he ovat lopettaneet maksatuksen. Olen jättänyt monta soittopyyntöä, mutta sieltä ei vastata.»

Säätiön nimi ei sanonut Isobelille mitään, mutta sen osoite oli Tukholman kalleimpiin kuuluvalla kadulla. Ehkä siellä ei pidetty vaivan arvoisena soittaa jonkin pienen avustusjärjestön psykologille.

Isobel yritti tulkita sarakkeita. »Milloin he sitten lakkasivat maksamasta?»

»Vähän ennen joulua.»

Isobel oli silloin ollut Liberiassa. Nähnyt enemmän kuolleita ihmisiä, tuhottuja kyliä ja traumatisoitunutta hoitohenkilökuntaa kuin jaksoi edes muistella. Teini-ikäisestä asti hän oli työskennellyt pakolaisleireillä ja sota- ja katastrofialueilla. Mutta Liberia... Pahimmat painajaiset olivat piinanneet monta viikkoa.

»Olisit sanonut. Mikä hänen nimensä on?»

»Kenen?»

»Tämän säätiöstä vastaavan.»

»Tässä», Leila sanoi ja osoitti jotain kansiossaan. »Alexander De la Grip.»

»Ei ole totta», Isobel puuskahti.

Leila nosti katseensa. »Tunnetko hänet?»

Thea, Lin-Lin, Katarinat ja Asta vaihtoivat pitkiä, merkitseviä silmäyksiä. Isobel arvasi, että toiset tiesivät mainiosti blondin bileprinssin.

Parhaiten pukeutuneet poikamiehet. Rikkaimmat alle kolmekymppiset ruotsalaiset. Maailman komeimmat miehet. Isobel ei osannut edes laskea, kuinka monella listalla hän oli nimen nähnyt. Kuinka monessa juorulehdessä miehestä oli

kirjoitettu. Eikä Isobel edes seurannut häntä koskevia uutisia mitenkään erityisesti. Alexander De la Gripin elämä vain pyöri lehdistössä pitkänä, tympeänä jatkokertomuksena.

»Tunnen», hän vastasi lyhyesti. Hänellä ja Alexander De la Gripillä oli suorastaan oma pieni historia.

He olivat tavanneet sattumalta edelliskesänä. Isobel oli reissannut silloin paljon, New Yorkista Skåneen. Tšadiin. Sitten Liberiaan. Mies oli yrittänyt flirttailla hänen kanssaan ja hän oli haistattanut pitkät.

Hän hieroi väsyneenä otsaansa. Itse asiassa hän oli saattanut haistattaa pitkät useammin kuin kerran. Tosiasia oli, että aina kun Alexander oli koettanut jutella hänen kanssaan, hän oli ollut töykeä. Siitä ei päässyt mihinkään. Mutta miehen koko olemus oli silittänyt häntä vastakarvaan. Humalainen katse, kaikki ne diivan elkeet. Oliko tyyppi ottanut nokkiinsa? Niin vähästä? Typerä kysymys. Tietysti oli. Miehen ego oli takuulla hauraampi kuin immuunikadon tarvelemä vastustuskyky. Isobel oli loukannut häntä, ja kostoksi hän oli mennyt ja sulkenut Medpaxin rahahanat. Siinä selitys, kaikessa yksinkertaisuudessaan.

Leila silmäili Isobelia mustien silmälasien ylitse. »Voiko hänelle puhua? Muuttaisiko hän mieltään, jos hänet tapaisi vaikka lounaalla?»

Isobel sormeihi papereita. »Kai sitä pitää yrittää», hän sanoi vastahakoisesti. Lahjoittajakandidaattien kanssa käytiin usein lounaalla, päivällisellä ja joskus aamiaisellakin. Siinä ei ollut mitään ihmeellistä, hänkin oli tehnyt sitä usein ja tiesi olevansa tehokas. Tekevänsä vaikutuksen. Mutta ajatuskin tämän hemmotellun herraspénikan paijaamisesta oksetti.

»Hoidatko sinä sen?»

Isobel ajatteli, mitä hänen oikeasti teki mieli tehdä nirppanokkaiselle hienostopojulle, mutta pakotti ilmeensä neutraaliksi, loi Leilaan tyynen katseen ja sanoi:

»Ilman muuta.»

ALEXANDER DE LA GRIP on rikkaan aatelistisperheen nuorin poika joka kerää mainetta turmeltuneena seurapiiriplayboyna. Niin kauan kuin juhlat jatkuvat eikä vauhti pysähdy, tyhjiydentunne ei pääse yllättämään. Kun Alexander tapaa raivokkaan temperamenttisen mutta kauniin lääkärin, päättää hän oitis: Isobel on hänen seuraava valloituksensa. Hinnalla millä hyvänsä.

ISOBEL SØRENSEN on toiminut sota-alueilla ja pakolaisleireissä kenttälääkärinä ja nähnyt kaiken. Oli katastrofitilanne mikä tahansa, hän pysyy viileän rauhallisena ja ammattimaisena. Mutta kun Isobel saa selville, että hänen kutsumustyönsä, voittoa tavoittelematon avustusjärjestö, on rahavaikeuksissa koska joku tarkoituksella panttaa rahoitusta, Isobel menettää malttinsa. Onko Alexander kaiken takana? Ja vain siksi että Isobel on ainoa nainen, joka koskaan on käskenyt hänen painua helvettiin?

»Simona Ahrnstedt tuntee genrensä odotukset kuin omat sormensa ja täyttää nuo toiveet taitavasti ja viihdyttävästi flirttipilkettä silmäkulmassaan. Vauhti on huimaa, juonittelu räikeää, pariskuntien välinen kemia kihisee niin makuuhuoneessa kuin sen ulkopuolellakin.»

– Sydsvenska Dagbladet

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43071-2